

χέρι και πήγανε σπύι του Μόλις μπήκανε μέσα, λέει χαρούμενο τῆς μάννας του:

— Νά, μάννα, σου φέρνω τοῦτο τ' ὄρφανὸ πού ἔκλαιγε στὸ δρόμο. Στὸ φέρνω, γιατί ἤξερα πόσο θὰ χαρεῖς νὰν τὸ κάνω ἀδερφάκι μου.

Και τὴν κοίταξε πονηρὰ στὰ μάτια, κ' ἔτριψε μὴν τοῦ τὸ διώξει. Σὲ λίγο τῆς ξαναλέει:

— Μάννα μου, πόσο θὰ χαρεῖ ὁ Χριστούλης μας γιὰ τὸ καλὸ πού κάνουμε!

Κι ἀπὸ τὴ χαρὰ του τῆς φιλοῦσε τὰ χέρια, τῆς τὰ φιλοῦσε μὲ ὅλη τὴν καρδούλα του.

Μὰ κ' ἡ μάννα του εἶταν ἄγια γυναῖκα καθὼς κι ὁ πατέρας του κι ἀμέσως τὸ λούσανε, τὸ συγύρισαν και τὸ βάσανε νὰ φάει μαζί τους. Στὴν ἐκκλησιαὶ δὲν πήγανε γιὰτ' εἶχε περάσει πιά ἡ ὄρα· μὰ δὲν πειράζει· και στὸ σπύι τους, μὲ τὸ καλὸ πού κάνανε στὸ φτωχὸ παιδί, γύρισε ὅλη ἡ φαμίλια ἀληθινὴ Ἀγάπη.

Κ. Δ. Τ.

Η ΦΟΒΕΡΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Φίλτατε «Νουμά»,

Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστεῖς πόσο μᾶς ὑποχρέωσε μὲ τὸ νὰ μᾶς στείλεις τὸ φύλλο τῆς «Ἑσπερινῆς» πούχε τὸ φωτεινὸ κι ἀστραφτερὸ ἄρθρο τοῦ κ. Π. Δημητρακόπουλου (*). (Δὲν εἶναι αὐτὸς πού εἶσαι θαυμάσια μετάφρασε «Τὰς Ἐκκλησιαζούσας» τοῦ Ἀριστοφάνη μ' ἐκεῖνα τὰ ἔμορφα και μουσικοδοκιστὰ λόγια; Θυμᾶμαι πόσο συγκινήθηκα πέρου τὸ καλοκαίρι, ὅταν τάκουα στὴ «Νέα Σικηνή», πού μόλις μπόρεσα νὰ μείνω ὡς τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξης). Τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ἄρθρο γιὰ τοὺς μαλλιαροὺς μὲ τὴν τρομερὴ ἀνακάλυψη τοῦ κυρίου αὐτοῦ τὸ μετάφρασα και τὸ διάβασα στοὺς συναδέλφους μου συντάχτες τῆς «Ζυγαριᾶς» (Vjessy), και πού νὰ σ' τὰ λέω. Πήγαμε νὰ χάσουμε τὸ νοῦ μας ἀπ' τὴ χαρὰ μας. Τώρα ἐπὶ τέλος θὰ σωθῶμε ἀπὸ τὴ λογοκρισία, πού σὲ κάθε φύλλο μᾶς σῆνει τὸ μισὸ, γιὰτί, λέει, τᾶρθρα μας ἔχουν πάντα μέσα τους ἰδέες και γνώμες, πού ἡ Κυβέρνηση δὲν τις βραῖσκει. Ἰδιες μὲ τις δικές της. Ἀκούς ἐκεῖ! νὰ μᾶς λέει ἐδῶ ἡ λογοκρισία, ὅτι γράφουμε ἐναντία τῆς Ἀυτοκρατορίας, ἐνῶ ὁ μεγάλος και σοφὸς δημοσιογράφος (εἶναι και ρεπόρτερ, νομίζω) ἀπόδειξε χωρὶς ἀντιλογία, πὼς ἡ «Ζυγαριὰ» βαστάει τὸ πρόγραμμα τοῦ Πανσλαβισμοῦ ἢ τὰ γκέμια τῆς Ρωσικῆς Κυβέρνησης! Πάει πιά ἡ τυραννία τῆς λογοκρισίας. Ὁ σοφὸς και βαθυστόχαστος αὐτὸς κύριος μᾶς ἔσωσε! Ἐξέρετε τί κάνουμε τώρα; Ἐβάλαμε τὸ φύλλο τῆς «Ἑσπερινῆς» μέσα σὲ χρυσοῦ κορνίζα κι ὅταν ὁ λογοκρίτης δὲ θέλει νὰ μᾶς ἀφήσει κανένα ἄρθρο, τοῦ πηγαίνουμε τὸ ἄρθρο—κάδρο και τοῦ τὸ δείχνουμε· ὁ λογοκρίτης τὸ προσκυνεῖ (σὰ νᾶταν κόνισμα ἢ οὐκάζιο τοῦ Τσάρου) και τὸ ἄρθρο μας μπαίνει λεύτερα. Γιὰ τοῦτο σὰς παρακαλεῖ πολὺ ἡ διέφραση τῆς «Ζυγαριᾶς» νὰ εὐχαριστήσετε ἀπὸ μέρος τῆς τὸν κ. Δημητρακόπουλο γιὰ τὴ μεγάλη δούλεψη πού τῆς ἔκανε μὲ τὴ

(*) Σημ. τοῦ «Νουμά». Τὸ Ρούσικο φιλολογικὸ περιοδικὸ «Vjessy», καθὼς θυμοῦνται οἱ ἀνεργῶστες μας, δημοσίεψε μιὰ σημειωσούλα γιὰ τὸ δρᾶμα «Ζωντανὸ και Πεδαιμένον». Τὴ σημειωσούλα αὐτὴ ὁ κ. Πολυβλαχόπουλος ἢ Κουρούπης τὴν παρουσίασε στὸ νοῦμον κοινὸν τῆς «Ἑσπερινῆς» γιὰ δλοφάνερη ἀπόδειξη πὼς οἱ δημοτικιστὰδες εἶναι ὄργανα τῆς Πανσλαβιστικῆς προπαγάντας και πληρώνονται μὲ ρούβλια. Ἀπάνω λοιπὸν σ' αὐτὲς τις ἀνοησίες του ἀναφέρνεται και τὸ γράμμα τοῦ τιμημένου φίλου και συνεργάτη μας.

σοφὴ και τρομερὴ ἀνακάλυψή του. Αὐτὰ εἶναι ἀπὸ μέρος τῆς «Ζυγαριᾶς».

Τώρα κάνε μου τὴ χάρη νὰκούσεις και δυὸ λόγια δικὰ μου. Δὲν ἔχω μήτε τὴν ὄρεξη, μήτε, πιστεύω, τὴν ἀνάγκη νὰπαντήσω τίποτα στὴν ἀκαθαρσία τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Κάθε ἄνθρωπος μὲ λίγο μυαλὸ και μὲ λίγη σωστὴ κρίση καταλαβαίνει ὅλη τὴν ἀστειότητα και ὅλη τὴν κουταμάρα τῆς συκοφαντίας του. Μὰ πρέπει και νὰ μολογήσω πὼς ὕστερα ἀπὸ τὰ γέλια ποῦκαμα μὲ τὰ παιδιακήσια σαλιαρίσματά του—μουῖθανε στὰ μάτια και δάκρυα· δάκρυα πόνου και τῆς ἀγανάχτησης. Γιατί κατὰ δυστυχία ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εἶναι μονάχος. Βρίσκονται κι ἄλλοι κουτόμυαλοι πού σκέφτονται ὅπως αὐτὸς, ὑπάρχουνε κι ἄλλοι ἀλαφρόμυαλοι πού διαβάξουν τις τέτιες ἀνοησίες κι ἀκόμα χειρότερο τις πιστεύουν. Ἡ δυστυχισμένη μας Ἑλλάδα! Ὁ κακόμοιρος ὁ λαὸς της! Χρόνια και χρόνια τώρα τὸ λαὸν αὐτὸν τὸν γελοῦν, τὸν ρεζίλευν μὲ τις ψευτιές και τᾶεροφουσκωμένα λόγια τους οἱ τέτιοι φωνακλάδες και τυχοδιώχτες. Ἔως πότε θὰ ξακολουθοῦνε τὰ χάλια αὐτά; Προσέχτε! Ἡ ὄρα τῆς πλερωμῆς ζυγόνει. Ναι, ζυγόνει ἡ ὄρα πού θὰ ζυπνήσει ἐπὶ τέλος ἡ Ρωμισοῦνη, θὰ ζυπνήσει ὁ λαὸς αὐτὸς, πού τὸν ἔχετε ἀποκοιμήσει μὲ τὰ ψευτολόγια λόγια σας· και ζυπνώντας θὰ νιώσει γιὰ ποιόν σκοπὸ και μὲ ποιά μέσα τὸν ἔχετε ἀποκοιμήσει. Και τότες θὰ ξεδικηθεῖ. Προσέχτε, κύριοι «Ἑσπερινοί» φωνακλάδες και Σα. Ἡ ἐκδίκηση θὰ εἶναι φοβερὴ. Μ' ἕνα κούνημα τοῦ παντοδύναμου χειροῦ του θὰ παστρέψει τὸ κορμί του ἀπ' ὅλες τις ἀκαθαρσίες πού τοῦ κολλήσατε ἀπάνου του. Τὴν ἀπόδειξη αὐτὴν πού λέω δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴ ζητήσουμε μακριά. Ἐμεῖς πού ζοῦμε ἐδῶ στὴ Ρουσία παραστεκόμαστε σ' ἕνα τέτιο ζῦπνημα γελασμένου και τεχνικὰ ἀποκοιμισμένου λαοῦ. Και καθέννας μας νιώθει νὰ σιμώνει πὸ κοντὰ του τρικυμία πούναι ἔτοιμη νὰ ξεσπάσει. Ἀς προφυλάξει ὁ Θεὸς τὴ Ρωμισοῦνη μας ἀπὸ τέτια τρικυμία: αὐτὴ εἶναι ἡ εἰλικρινότερη εὐχὴ μου. Μὰ ὅταν τὰ κοράκια πληθαίνουν ἀδιάκοπα τίποτα καλὸ δὲν προλέγεται.

Μόσκα 9 τοῦ Ἀπρίλη 1905

Δικός σου

ΜΙΚ. ΔΥΚΙΑΡΑΟΠΟΥΛΟΣ

Ταχτικὸς συνεργάτης και μέλος τῆς σύνταξης τοῦ Ρούσικου περιοδικοῦ «Vjessy».

ΣΤΟ ΒΑΠΟΡΙ

Καθόμαστε μαζωμένοι στὴν τραπεζαρία, τελειώσαμε τὸ δεῖπνο ὅλ' οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώτης θέσης. Ἐνας λογαγὸς—γιατρός ὑμνοῦσε— ξεκουμπώνοντας λιγάκι τὸ γιλέκο του κι ἀφίνοντας νὰ προβάλλῃ μιὰ θαμαστὴ κοιλιὰ—τις τελευταῖες ἀνακάλυψες και τὸ διαολεμένο—ὅπως τὸν ἔλεγε—τὸν Ἐδισον. Μαζί μας εἶταν κι ὁ σιὸρ Παντελῆς ἕνας ξεπεσμένος ἀριστοκράτης, πατριώτης μου, κοντὸς ὅσο μποροῦσε νᾶναι ἄνθρωπος, μὲ ψαλλιδισμένο μουστάκι, ἀκούγοντας μὲ θαυμασμὸ τις δῆγες του γιατροῦ χωρὶς νὰ μιλά. Καθὼς τέλειωσε τὸ δεῖπνο, ἡ κουβέντα ἄλλαξε. Πέσαμε στὴ θρησκεία. Ἐνας κομψὸς μεσίτης, ἀπ' τοὺς Κορφοῦς, καλοθρεμένος, γελούσε μὲ τοῦ γιατροῦ τις θεωρίες.

— Οἱ σοσιαλιστὰι σήμερα λένε πραχτικώτερα ἀπ' τὸ Χριστὸ πράματα... κάνει μὲ τὴν ξεχωριστὴ προφορά του.

Ὁ γιατρός τὸν πολέμησε μὲ παραδείγματα. Ὁ ἄλλος ἀνάφερε ἔργα και κατέληξε νὰ πῆ πὼς μιὰ καλὴ πράξη εἶναι ζήτημα καλῆς ἀνατροφῆς.

— Εἶναι κι αὐτό! μιλά γιὰ πρώτη φορὰ ὁ σιὸρ Παντελῆς κινώντας ὡς τὸ τραπέζι τὸ κεφάλι του μισομειθυμένος και παίρνοντας τσιγάρο ἀπ' τὴ τσιγαροθήκη τοῦ γιατροῦ, πού τὴν εἶχ' ἀνοιχτὴ δίπλα του.

Σὲ λιγάκι ὡστόσο ἀναγκαστήκαμε νὰ τραθηχτοῦμε στὶς καμπίνες μᾶς ἀπ' τὴν ρουρτοῦνα. Τὸ βαπόρι κυλοῦσε σὰν παιγνίδι στὰ χέρια τῶν κυμάτων.

Στὸ κρεβάτι, πού δὲν ἔβρισκα ὑπνον, ἕνας βαρὺς ἐπιβάτης μὲ κάτσε. Τὰ κύματα χτυπώντας μὲ ὀρμὴ στὸ παραθύρι μου ξανοίγονταν σὰν ἀγριες μορφές, πού μὲ κοιτοῦσαν πίσω ἀπὸ τὸ τζάκι μὲ τὰ πράσινα μάτια τους. Ἐπειτα θάρρεψα νὰ πνίγμαι μέσα σὲ σπραχτικὲς φωνές ἀνθρώπων, ἀνοιζα τὰ μάτια μου κι ἀκούγοντας τις ἴδιες, θυμήθηκα πὼς τὸ βαπόρι ἦταν φορτωμένο ἀρνίχ, πούσκουζαν στὴ θάλασσα ταραχὴ. Σὰν κοίταξα στὸ μέρος τῆς πόρτας, πούχ' ἀφήσει μισανοιχτὰ, ἀντίκρουσα μιὰν ἀδύνατη γυναῖκα ντυμένη μαῦρα ρούχα, πού σάστιζαν μέσα στὸ σκοτάδι. Τὰ μάτια της γαλανὰ, μεγάλα, μὲ κοιτοῦσαν ὀλινοχτὰ, ἐνῶ τὸ χλωμὸ της πρόσωπο ἕνα χαμογέλιο ἀνάλλαγο ἀγρίας χαρᾶς μαρμαρῶνε. Ἐνας φόβος μοῦ παράλυσε κάθε κίνηση βλέποντας τὰ μάτια της, ὡς νᾶχη μπροστὰ μου τὴν ἴδια τρικυμία. Ἀπὸ τὴν πλῶρη ἀκούστηκε μιὰ καμπάνα πού σήμανε δυὸ χτύπους ἀργά. Μεῦ φάνηκε πὼς κινυνέβαμε και πετάχτηκα ἀπ' τὸ κρεβάτι, σὰ νᾶθελαι νὰ διώξω κάθε ἀπάτη, πού ἔδενε τὸ κορμί μου.

Ἡ γυναῖκα ἀπομακρῦθηκε στὸ σκοτάδι μὲ πάτημα ἀργὸ σὰν ὑπνοβάτης.

Τὰ ἡμερώματα βγήκα στὴν τραπεζαρία ἀκούγοντας τὸν κρότο τῆς ἄγκυρας.

Ἡ θάλασσα γαλήνεψε... Ὁ σιὸρ Παντελῆς, μπρὸς στὴν καμπίνα του, μὲ τὸ νυχτικὸ κι ἕνα πανωφόρι ριγμένο στὶς πλάτες, φώναζε τὸν καμαρότο μὲ φωνὴ πνιγμένη και κρατώντας τὸ στομάχι του.

— Ἀχ! Τί νύχτα πέρασα! μοῦ λέει. Τὸ κρασί...

Και μὲ ὕφος ἐμπιστευτικὸ σὰ νᾶθελε νὰ μοῦ μολογήσῃ τὸ σοβαρότερο μυστικὸ, μοῦ λέει, σκύβοντας σ' αὐτὴ μου:

— Ἐξέρεις, ἔπια δυὸ μπουκάλια μεγάλα!

Ἐβγαλ' ἀπ' τὸ πανωφόρι του ἕνα χαρτί μὲ χαμογέλι, πού πάντα ἔπαιρνε μαζί του, και τὸ παρέδωκε στὸν καμαρότο παραγγέλλοντας ἕνα φλυτζάνι.

Ἀναβαίνοντας στὸ κατὰστρωμα, εἶδα νὰ ξαπλώνεται κοιμισμένος ἀκόμα ὁ Ἐπαχτος. Κοιτοῦσα τὰ κάστρα τοῦ βουνοῦ πού τὸ στεφάνωναν, τὸζωναν, και κατεβαίνοντας ἀγκάλιαζαν ἕνα κομμάτι θάλασσας, πούταν ἀρασμένα δυὸ καίκια. Σπιτάκια ἀνάμεικτα ἀπὸ πορτοκαλλίες, πού ξεχειλίζαν ἀπ' τὸ κάστρο, πρόβαλλαν κοιτώντας, μὲ τὰ παραθύρια τους κατὰκλειστα, τὴ θάλασσα. Τσιμουδιά δὲν ἀκούγονταν. Μονάχα ἕνα μεγάλο κοράκι πάνω ἀπ' τὸ κάστρο τῆς κορφῆς πετοῦσε διαγράφοντας κύκλους, ἀνήσυχο, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὴ γῆ. Νόμιζε κανεὶς πὼς ἡ σιγὴ κείνη καρτεροῦσε κάποιο ἀντρεωμένο ζῦπνημα.

Ἐφρονικὰ ἐν' ἀπὸ τὰ παράθυρα πού βλέπαν στὴ θάλασσα ἀνοιχτικὴ και φάνηκε μιὰ γριὰ γυναῖκα, πού κινούσε ἕνα μεγάλο χρωματιστὸ μαντίλι· χαιρετώντας μιὰ βάρκα, πού γλιστροῦσε ἀργὰ ἀπὸ τὴν ἀγκυλιὰ τοῦ κάστρου πρὸς τὸ βαπόρι. Στὴν ἄλλην ἀκρῆα οἱ λεῦκες ἀναδείχτηκαν και τὸ ψυχρὸ ἀγέρι τῆς αὐγῆς φτερούγισε σὰ νὰ ταν κοιμισμένο μὲς τὰ κλώνια τους. Τὸ κοράκι χάθηκε σὰ νᾶν τὸ τρόμαζε ἡ κίνηση π' ἄρχισε νὰ ζυπνᾶ τὸν Ἐπαχτο. Ἐνας φουστανελλᾶς ἀνέβηκε στὸ ἄκρο τοῦ κάστρου κοιτώντας τὸ βαπόρι, πούφουγεν, ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα κι ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι στὸ μουράγιο. Θυμούμενος τὸ φόβο πού δοκίμασα τὴ νύχτα γε-

λούσα μόνος μου και κάθε έντυπωση πνίγονταν σε κείνη τή γαλήνη.

Σε μιὰ ώρα φάνηκε στὸ κατὰστρωμα ὁ σιδὲρ Παντελής μὲ φουσκωμένα μούτρα καὶ καταπράσινος. Τὸ στομάχι του δὲν ἔνοιούσε νὰ ἡσυχάσῃ. Τοῦφταιγε τὸ βαπόρι. Κάθησε στὸ χεῖλο τοῦ πλοίου κρατώντας, μὲ τὰ δύο του χέρια ἀνοιχτά, τὰ σκοινιά—ὅπως ἔκανε συχνὰ ἄμα κουδέντιζε—ἀνεβαίνοντας κάπου γιὰ νὰ κρύψῃ λίγο τὴ μικρότη τοῦ κορμιού του καὶ μὴ ξαφνηθῶνταν περιπέτειες ἀπὸ τὰ ταξίδια, πούκανε κάθε τόσο στὴν Ἰταλία. "Α! Τὰ Εὐρωπαϊκὰ βαπόρια ἄξιζαν τὸν κόπο!

Καθὼς μιλούσαμε, ἓνα γέλιο ἠχηρὸ σκορπίστηκε στὸ πλοῖο καὶ μιὰ γυνίκα—ἡ Ἰδία, ποῦ μὴ παρυσιάστηκε τὴν περασμένη νύχτα—ἀναίτησε γλήγορα τὸ κατὰστρωμα, πέρασ' ἀπ' ὀμπρός μας μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο σ' ἓνα μεταξωτὸ μαῦρο κεφαλοπᾶνι, χλωμή, μὲ μιὰ χλωμάδα, ποῦχε τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὴ σκοτεινὴ κείνη μέρα, καὶ μὲ τὰ χέρια τεντωμένα πρὸς τὴ θάλασσα, ὡς νὰ παραδίνονταν—χοῦμηξε νὰ ριχτῇ μέσα ἀφίνοντας ἓνα διαπεραστικὸ σκούζιμο—ὅταν ἓνας ναύτης, ποῦ βρέθηκε σιμὰ της, τὴν κράτησε ἀπ' τὸ μπράτσο. Κείνη, γύρισε καὶ κυλίστηκε κάτου, κρεμασμένη ἀπ' τὸ χεῖρι τοῦ ἄψυχη. Τὴν ἴδια στιγμή ἀναίτησ' ἓνας γέρος, ποῦ δὲν εἶχαμε δῆ καθόλου στὸ ταξίδι, μὲ πένθος, καὶ προχώρησε ἀμίλητος καὶ μὲ βουρκομένα μάτια πρὸς τὴ νέα. Τὴν ἔπιασ' ἀπὸ τὸ χεῖρι καὶ τὴν κάθισε κοντὰ του σ' ἓνα μπάγκο. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ κοιτοῦσε στηλωτὰ τὴ θάλασσα σ' ἓνα ὀρισμένο σημεῖο, ἐνῶ στὸ πρόσωπό της ἓνα μικρὸ χαμόγελο πόνου χάραιζε, ὡς νὰ ἀποχωρίζονταν κάτι πολυαγαπημένο,

Ὁ γέρος κρατώντας της τὸ χεῖρι κοιτοῦσε χάμου μὴν ἀνοίγοντας οὔτε στιγμή τὰ χεῖλη. Κάνεις δὲν τολμοῦσε νὰ τοὺς σιμώσῃ.

Ὅταν ρώτησα τὸ ναύτη, ποῦ τὴν κράτησε, μ' ἀποκρίθηκε :

— Μιὰ τρελλή, τρελλή! Πνίγηκε στὴν ξενητεῖα ὁ ἄντρας της θαλασσινός. Εἶταν νεόπαντρη. Κάθε ποῦ δῆ θάλασσα κάνει πάντα ἔτσι. Ὁ γέρος εἶναι πατέρας της.

Ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας καὶ ἐπρόστεσε γελώντας :

— Δὲν τὴν ἄφιναν τὴν κακομοῖρα νὰ πνιγῇ!

Νὰ ἓνα ἐπεισόδιο ἀσήμαντο ποῦ ἀληθινὰ θὰ ξεχνουσα, μὰ ὁ σιδὲρ Παντελής κάθε φορὰ ποῦ μ' ἀπαντήσῃ τώρα στὸ δρόμο μὴ λείει :

— Θυμᾶσαι τὸ ταξίδι μας; Τὸ στομάχι μου;

Ἐπειτα κουνᾷ τὸ χεῖρι του καὶ ξαναλέει πάντα.

— Ἄμ' ἡ τρελλή;

Λευκάδα

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΔΕΒΑΡΗΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ

Κύθιο Συντάχτη,

Προχτὲς μὴ δόνει ἓνας φίλος μου κάμποσα φύλλα τῆς φημερίδας σου γιὰ νὰ διαβάσω μερικὰ κουτσαβάκικα τραγούδια, λέει. Μὰ τί νὰ κάμω, ἀδερφάκι μου, ἄνευ παρεξήγηση δὲ μὴ ἀρέσανε, γιὰτὶ εἶναι πολὺ μπερμπάτικα. Ἐτσι καταπῶς τὰ γράφουνε, φίλε μου καὶ ἡγαπητὲ κ. συντάχτη, εἶναι σὰ νὰ μᾶς λένε κουτσαβακοευγενῆδες· καὶ μᾶς ζευτελίζουνε, γιὰτὶ μᾶς ἀλλάζουν τὰ λόγια μας καὶ τὸ φυσικὸ μας. Τάδειξα καὶ στ' ἄλλα παιδιὰ τῆς παρέας καὶ μὰ τὸν Ἅγιο Χριστὸ θύμωσαν· εἶπανε νὰ κάμουμε μιὰν ἀπο-

κήρυξη, μὰ ὕστερις ἀποφασίσαμε νὰ γράψω ἐγὼ μερικὰ τραγούδια μας δικὰ μας καὶ νὰ σοῦ τὰ στείλω. Λοιπὸς σοῦ στέλνω, καταπῶς συμφωνήσαμε, τρία γιὰ δείγμα καὶ ἂν σοῦ ἀρέζονε θὰ σοῦ στείλω καὶ ἄλλα. Πιστεύω νὰ πῆς καὶ τοῦ λόγου σου μηδὲν παρεξήγηση καὶ νὰ τὰ δημοσιέψῃς, καὶ θὰ σοῦ εἶμαι δικὸς σου μέχρι θανάτου.

ΕΝΑΣ ΒΑΓΓΕΛΑΚΗΣ

1.

Παιδί εἴμ' ἐγὼ τῆς πυρκαγιᾶς
Κ' ἡ γειτονιά τὸ ξέρι
Ὅσοι τὰ βῆναν μὲ ταμὲ
Τραβοῦσαν ὄλοι χέρι.

Μὰ τί τὰ θέεις; τί νὰ σ' τὰ πῶ,
Καλέ, ποῦ μ' ἔχεις κάμει
Τρεῖς καρὸ νὰ φαίνουμαι
Στὸν κάθε ψευταντάμη.

Προχτὲς γιὰ ἓνα πρόσβαλον
Στὸ δρόμο τᾶρματά μου
Μ' εἶπαν καὶ παρακούκακα
Γιὰ χάρη σου, κυρά μου.

Μὰ τὴν Παρθένα ἰ γιὰ τὰ σὲ
Μαῦ πάτησαν τὸν κίλο
Κάποια βλαμάκια νιόβγαλτα
Χωρὶς μιλιά νὰ βγάλω.

Πῶς κρέμασα τὴν κάπα μου
Εἶπα νὰ λησμονήσω
Μὰ ἔτσι ποῦ φέρνεσαι, καλέ,
Πάλι δουλιὰ θάρχισω.

Ναί! μὰ τὴ Βαγγελίστρα μου
Ἄγάπησέ με λίγο
Ἢ πάλι ἀρχίζω σὲ κορμιά
Κουμπότρουπες νανοίγω.

2.

Ἄντὰ ἰ βρὲ σὺ κορίτσι μας,
Ποῦ τοῦδρας τόσο νάζι;
Πατῆς τὸ σκαρπινάκι σου
Κ' ἡ γῆς ὄλη τραντάζει.

Ἄντὰ ἰ γιὰτὶ τὰ μάτια σου
Τόσο τὰ χαμηλόνεις;
Περνάς χωρὶς νὰ μᾶς κοιτᾶς
Καὶ μαχαιριές μᾶς δόνεις.

Ἄντὰ ἰ ποῖὰ μάννα σ' ἔκαμε,
Καλέ, τόσο αἰμοδόρα,
Κι ὄλους μας σὰν καπανταῆς
Νὰ μᾶς προσβλήνῃς τώρα;

Ξέρεις πῶς μπαίνουμα εὐκολα
Στὰ αἶματα, καλέ;
Ἄσε λοιπὸς τὸ νάζι σου,
Πῆς μας καὶ ποῦ δουλέ...

3.

Ἄσικης ἐγεννήθηκα
Κι ἄσικης θὰ πεθάνω,
Χάρη φιλοτιμίας μου
Τὰ τρώγω ὅσα καὶ ἂν βγάνω.

Τρώγω καὶ σίδερα, ἂ τὸ θές,
Καὶ σφαίρες καταπίνω
Τὸ χωρὶ ἀπὸ ἀντὰμ καὶ παπαντάμ
Τὸ αἶμά μου νὰ τὸ χύνω.

Γι' αὐτὸ μὴν κάνῃς τὸ βαρὸ
Τὴν ὥρα ποῦ περνᾶω
Παρντὸν μ' ὀποσημείωση
Δὲ σοῦ ξαναζητάω.

ΕΝΑΣ ΒΑΓΓΕΛΑΚΗΣ

Ο, ΤΙ ΕΛΕΓΕ

Κατεβάζουμε ἀπὸ σήμερα τὴν τιμὴ τῆς ΙΛΙΑ-ΔΑΣ τοῦ κ. Πάλλη σὲ ΔΥΟ δραχμὲς γιὰ νὰν τὴ διαβάσει ἔτσι ὅλος ὁ κόσμος.

— Ἡ «Ἰλιάδα» πουλιέται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά» καὶ στὸ κίοςκι τῆς Ὀμόνοιας.

— Στὶς Ἐπαρχίες καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ (ἡ τιμὴ τῆς σε χρυσὰ φράγκα) στέλνεται δίχως παραπανι-στὸ ἔξοδο γιὰ ταχυδρομικά.

— Μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψη ἔγινε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

— Κάποιος Ἀθηναῖος ἀερολόγιος ἀνακάλυψε πῶς ὁ οὐρανὸς μας, δηλ. ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς, εἶναι συγνεφιασμένος κάθε Μ. Παρασκευῇ γιὰτὶ, λέει, βαστάει πένθος γιὰ τὴ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ κτλ.

— Μ' ἄλλο λόγια ὁ κ. ἀερολόγιος ἀνακάλυψε, καὶ τὸ εἶπε μὲ σοβαρότητα χιλίων Καντηλόρων, πῶς ὁ Ἀθηναῖκος οὐρανὸς εἶναι Χριστιανὸς ἀφοῦ συγνεφιάζει ἀπὸ...θρησκευτικὸς λόγους.

— Μόνον ποῦ δὲ μᾶς εἶπε πῶς εἶναι καὶ ὁ ῥ ὁ δ ὁ οὐρανὸς οὐρανός, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ παθαίνει κάθε Μ. Παρασκευῇ δικὴ μας καὶ ὄχι τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τῶν Καθολικῶν.

— Ἀπὸ τὴν «Ἐστία» τῆς περασμένης Δευτέρας μαθαίνουμε πῶς οἱ Ἀλεξανδριανὲς ἐφημερίδες κατηγοροῦσαν τίς δημοτικὲς μετάφρασεις τοῦ Βασ. Θεάτρου γιὰτὶ, λέει, ὄλοι στὴν Ἀλεξάνδρεια εἶναι ὀπαδοὶ τῆς ὑπερκαθαρεύουσας.

— Ὅσο γιὰ τοὺς Ἀλεξανδριανούς δὲν ξέρουμε. Μὰ γιὰ τίς ἐφημερίδες τους, καθὼς μᾶς εἶπε κάποιος φίλος ποῦτυχε μῆνες νὰν τίς γλεντήσῃ, εἶναι ὄλες στὴν ὑπερκαθαρεύουσα γραμμῆς...καὶ γιομάτες ἀσυνταξίες καὶ ἀνορθογραφίες.

— Φυσικὰ λοιπὸν δὲ μπορούσαν νὰ βροῦνε καλὴ οὔτε τὴ μετάφραση τοῦ Φόουτε οὔτε τίς ἄλλες ὑποφερτὲς μετάφρασεις τοῦ Βασίλ. Θεάτρου.

— Κάποιος ποῦ διάβασε τὰ Μεγαλοδομαδιὰτικα ἄρθρα τοῦ φίλου κ. Παγανέλλη, εἶπε :

«Μὰ τί ἔχει αὐτὸς ὁ Χριστιανὸς μὲ τὸ Χριστὸ ποῦ τὸν ποτίζει ἔυδ' καὶ χολὴ κάθε χρόνον;»

— Ἄλλος πάλι, λαβρῶντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὰ ἴδια κλαψάρικα καὶ σπαραχτικὰ ἄρθρα, εἶπε :

«Ὁ κ. Παγανέλλης κατάντησε πιά σωστός Ἐπι-ἄφιος θρῆνος.»

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἄπο Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Ἰπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Θ. Π. Ντεληγιάννης

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 6, Περαιᾶς 2, Ἐπαρχίης 14.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 50, Περαιᾶς 25, Ἐπαρχίης 22.

Κλεψές. Ἀθήνα 12, Περαιᾶς 10.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. Παπαθεοδ. Βελεστινὸ. Λάβαμε τὴ συντρομὴ καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Μὲ συστημένο δέμα λαβίνετε τὰ φύλλα ἀπὸ τὸν ἀριθμ. 113 καὶ σὰς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς πληροφορήσετε τὴν παραλαβὴ τους.—κ. Ζ. Ἄργυρ. Καλαμάτα. Ἡ προθεσμία γιὰ τὸ μικρὸ μας διαγωνισμὸ τελιώνει τὴν τελευταία μέρα τοῦ Ἰουνίου, καθὼς τὸ γράψαμε τίς προάλλες. Νὰ καὶ οἱ ὄροι του, ἀφοῦ τοὺς ζητᾶτε : Δὲν πρέπει τὸ ἄρθρον νὰ πιάνει περισσότερο τόπο ἀπὸ μιὰμιση στήλη τοῦ «Νουμά» δίχως τὴν ἐπιφυλλίδα. Ὁ ὄρος αὐτὸς δὲν τηρήθηκε στὸν πρῶτο διαγωνισμὸ, μὰ τώρα θὰ τηρηθεῖ πιστῶ. Ἡ περιγραφή πρέπει νὰ εἶναι καλλιτεχνικὰ γραμμῆς, δηλ. μὲ ὕψος καὶ μὲ λεχτικὸ ἀφεγάδιαστο, καὶ ποῦ μπορεῖ νὰ τιμηθεῖ τοὺς καλύτερους πεζοὺς τῆς δημοτικῆς. Πρέπει νὰ περιγράφονται τάντικείμενα κ' οἱ ιδέες μὲ τίς λέξεις ποῦ τοὺς ἀνήκουσε, καὶ ὄχι μὲ μεταφορὲς καὶ μὲ φράσεις ποιητικὲς ὑταίριαστες, ποῦ μπορούνε νὰ εἶναι δυορφες, μὰ νὰ μὴ πρρασταίνουσι τὸ πρᾶμα ἀληθινὰ καὶ φωτὰ γρὰ φικὰ. Τὸ βραβεῖο θὰ ναι τριάντα δραχμὲς. Γιὰ νὰ μῆτε στὸ νόημα τοῦ διαγωνισμοῦ, διαβάστε τὴν κρίση τοῦ ἀγωνοθέτη ποῦ τυπώθηκε στὸ «Νουμά» (φύλλ. 142, σελ. 2, σελ. 3).